

Sygn. akt IV CSK 526/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku M.O.  
przy uczestnictwie M.B.J.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 maja 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.  
z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania  
kwotę 2700,- (dwa tysiące osiemset) złotych z tytułu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w K. ustalił skład majątku wspólnego wnioskodawcy M.O. i uczestniczki M.B.J., ustalił nakłady z majątku wspólnego oraz dokonał rozliczeń i podziału majątku wspólnego, rozstrzygnął w sprawie dopłat i sposobu ich płatności oraz orzekł o kosztach postępowania. W wyniku rozpoznania apelacji wnioskodawcy i uczestniczki od tego postanowienia, postanowieniem z dnia 15 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w L. zmienił częściowo rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, oddalił apelacje w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego. Uznał, że apelacja uczestniczki była w znacznej części zasadna, a apelacja wnioskodawcy zasadna tylko w zakresie dotyczącym sposobu rozłożenia dopłaty na raty.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 2, art. 31 § 1 i art. 46 k.r.o. w związku z art. 1035 i art. 207 k.c. przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 386 § 4, art. 233 § 1, art. 386 § 1, art. 328 § 2 i art. 567 § 3 w związku z art. 686, art. 688 i art. 618 § 1 i 2 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia (nazwanego w skardze wyrokiem) w części dotyczącej pkt I ppkt a, b, c i pkt III, i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi uczestniczka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawca z powołaniem się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a także (bez podania podstawy prawnej) wywiódł występowanie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do tego, że skoro – jego zdaniem – ograniczony został materiał dowodowy, to czy nie doprowadziło to do naruszenia jego prawa do obrony.

Niestety, pełnomocnik skarżącego nie zwrócił uwagi na utrwalone od lat stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w licznych orzeczeniach, wskazujące na potrzebę odrębnego od podstaw samej skargi kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.). Polega to na przeprowadzeniu profesjonalnego wywodu prawniczego, z powołaniem doktryny i orzecznictwa w celu dowiedzenia, że w toku rozpoznawania sprawy pojawiło się nowe, istotne zagadnienie prawne, wymagające rozstrzygnięcia, służącego do prawidłowego rozpoznania sprawy, a także mającego walor publicznoprawny, związany z charakterem samej skargi kasacyjnej. Stanowi ona nadzwyczajny środek odwoławczy od prawomocnego orzeczenia sądowego i wymaga spełnienia przynajmniej jednej z przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie wystarczy sformułowanie zagadnienia prawnego, musi być ono klarowne, a nie ogólnie odwołujące się do subiektywnie rozumianego przez skarżącego złamania zasad postępowania cywilnego, przez wskazywanie na kolejne naruszenie przepisów, zmierzających w efekcie do ponownego wkraczania w obszar ustaleń faktycznych i ocen dowodów. To zaś nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym, a ustalenia stanu faktycznego są wiążące dla Sądu Najwyższego (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Nie zostały wskazane żadne rzeczywiste argumenty odnoszące się do spełnienia przesłanek z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. To samo dotyczy oczywistości uzasadnienia skargi, wcale nieoczywistej w sytuacji ogólnego odwołania się do „rażących naruszeń przepisów postępowania (...) skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”. Jeżeli skarżący miał na myśli przepisy powołane w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej, to nie o to chodzi w uzasadnieniu wniosku o dopiero jej przyjęcie. To również jest zawarte w znanym od dawna stanowisku orzecznictwa Sądu Najwyższego odnoszącego się do przesłanek wynikających w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.